

Той грабва чашата си и я хвърля на земята. След това хвърля блюдото, каната, каквото му падне под ръка. А там, там, при белия Истър вече приближаваха войските на император Фридрих... Иваница свива юмруци в безсилна борба, закрива счупените си, пада съкрушен върху мечешката кожа, която покрива раклата.

Ефросина го гледа вцепенена от безкраен ужас.

Безумие ли замъгли ума на княза? Тихо се доближава до него. Боязливо шепне над главата му:

- Какво ти е, Иваница? Гневиш ли ми се?

Внезапно младежът скача, хваща я за ръцете, стиска китките ѝ до болка, смъква я до земята, шепне през стиснати зъби - до самото ѝ лице:

- Кажи... Кажи всичко, което знаеш. Сключи ли Исак съюз с кръстоносците? Или се бои от тях? Фридрих минал ли е вече през Сърбия?

Горчива мъка стърчва устните на хетерата. Ефросина примирено навежда глава.

Винаги, винаги мисълта му е все там... За нея всичко е загубено. И страшната, опасна мисъл израства в нея като буйно отровно цвете. Изправя се. Бледна, зъзнеца. Гласът ѝ е сух и дрезгав.

- Иоаница... Ти ще се върнеш в България...

Тя уморено оправя косите си, навежда глава, не смее да гледа в очите младежа.

- Ижеш! - извика князът и отново я хваща за ръцете. Сякаш наистина бе обезумял.

- Кажи... Истина ли казваш? Горко ти, ако ме мамаш!

Ефросина тихо изтича до вратата, отвори я, озърна се, разгърна всички завеси, надникна в приемната. След това седна върху кожите и възглавниците на земята, повика княза при себе^и